

sætter altsaa dels, at der i vedkommende Fag eller faglige Omraade findes en egentlig Arbejdssæson, men dels og navnlig, at Fortjenesten i denne Arbejdssæson er særlig høj.

Som foran anført er det egentlige Sæsonfagsbegreb i Aarenes Løb blevet noget indsnævret, dels fordi den tekniske Udvikling har medført, at adskillige Fag, der tidligere regnedes for Sæsonfag, nu arbejder Aaret rundt — saaledes arbejder Byggefagene under normale Forhold ogsaa om Vinteren — dels fordi Lønningerne er blevet noget udjævnet, saaledes at den Haandværker, som man tidligere vilde anse for Sæsonarbejder, ikke i samme Grad som tidligere har en højere Timeløn end andre Arbejdere. Som Følge heraf vil Forholdet i Almindelighed være det, at der ikke paa Forhaand kan regnes med, at et Fag har Arbejdsløshed i bestemte Perioder af Aaret, og at man ej heller kan kræve af de Arbejdere, der tilhører, hvad der tidligere kunde betegnes som Sæsonfag, at de for den Løn, de har indtjent i en kortere Tid, skal kunne eksistere hele Aaret.

Udvalget har dog ment, at der er to Grupper af Arbejdsomraader, hvor de Betragtninger, der har ført til en Begrænsning af Adgangen til Understøttelse til Sæsonarbejdere, endnu gør sig gældende. For det første kan der stadig være *enkelte Omraader*, hvor der er Tale om en *egentlig Sæson*, idet Arbejderne her indtjener en forholdsvis høj Løn paa en forholdsvis kort Tid, medens de i den øvrige Del af Aaret enten er uden Fortjeneste eller har en Indtægt, der er nærmere ved den normale for de øvrige Fag. Et saadant Omraade vil dog sjældent omfatte et helt Fag. Der findes imidlertid i hvert Fald paa visse Steder inden for enkelte faglige Omraader Muligheder for saa store Arbejdsfortjenester i egentlige Sæsonperioder, at Udvalget ikke finder, at den gældende Bestemmelse i Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 8, indeholder den tilstrækkelige Opfordring til de paagældende Arbejdere til at udvise Økonomi, idet det stadig forekommer, at disse Arbejdere i Tillid til den Understøttelse, de vil kunne opnaa, naar Sæsonen er forbi, bruger hele deres høje Fortjeneste i Arbejdssæsonen. For det andet har der navnlig i den seneste Tid gjort sig det Forhold gældende inden for *specielle Arbejdsomraader*, der i og for sig ikke er knyttet til noget bestemt Fag, at en Del Arbejdere — faglærte som ufaglærte — har *opnaaet meget høje Fortjenester paa meget kort Tid*, og Udvalget kan ikke finde det rigtigt, at saadanne Arbejdere — selv om deres Fag ikke kan

betegnes som Sæsonfag — skal være berettiget til at opnaa Arbejdsløshedsunderstøttelse 6 Dage efter, at det indbringende Arbejde er ophørt.

For saa vidt angaar den første Gruppe af Arbejdsomraader, hvor der endnu kan være Tale om *egentligt Sæsonarbejde*, anviser Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 8, to Muligheder for Problemets Løsning, nemlig en Lukning af Kassen uden for Sæsonen og en Forlængelse af Ventetiden. Lukning af enkelte Sæsonkasser er som foran nævnt hidtil ikke forsøgt, og naar det alene drejer sig om snævert begrænsede faglige Omraader og eventuelt stedlige Omraader inden for disse, vil Udvalget være tilbøjeligt til at mene, at et Paabud om Lukning af saadanne enkelte Sæsonomraader eller Afdelinger vil volde uforholdsmæssige administrative Vanskeligheder. Udvalget har overvejet, om man ikke kunde opnaa det samme Formaal, som Lukning af en Sæsonkasse tilsigter, ved blot at inddrage Statstilskudet til Understøttelsesvirksomheden uden for Sæsonen, men ogsaa denne Fremgangsmaade vil volde uforholdsmæssigt Besvær for Administrationen. Naar det ikke drejer sig om hele Kasser, men kun om snævrere Omraader inden for disse, mener Udvalget derfor ikke at burde stille Forslag i den angivne Retning.

Derimod er der inden for Udvalget opnaaet Enighed om, at den nu — omend i ringe Omfang — praktiserede Ordning, hvorefter *Ventetiden forlænges* for Sæsonomraader, frembyder en Løsning af Problemets. Man stiller herefter Forslag om, at naar der i et fagligt Omraade eller i et stedligt Omraade inden for dette udføres *Sæsonarbejde* i større Omfang, saaledes at der i en *kortere Tid af Aaret opnaas særlig stor Fortjeneste*, skal *Ventetiden* fastsættes til *mindst 15 og højst 45 Dage*, saaledes at der ved Ventetidens Fastsættelse — der sker efter forud indhentet Erklæring fra Arbejdsnævnet — skal *lægges Vægt paa* vedkommende *Fags* (faglige eller stedlige Omraades) *Gennemsnitsfortjeneste i Arbejdssæsonen* og denne Fortjenestes *Forhold til Fortjenesten i andre Fag, med hvilke Sammenligning er naturlig*.

I Overensstemmelse hermed har man udarbejdet det stillede Ændringsforslag til Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 8.

Naar det ikke drejer sig om et bestemt afgrænset fagligt eller stedligt Omraade, men om de *enkelte Arbejdere*, som opnaar en særlig stor Fortjeneste paa en kortere Tid, vil den foran angivne Begrænsning af Sæsonarbejderunderstøttelsen ikke